

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ELEVI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.23

Hermes

Numai că niciodată nu a fost atât de
apăsată senzația prezenței sinistre a unei siluete,
necunoscută de umbre și lumini,
care urmărește atent fiecare ecou al capelei gustative
de la fiecare masă a momentelor zilei pline de lumină,
căci seara este un adevărat festin.

Și nu este de ajuns o proporțiune dietetică de litere pentru un fel de mâncare,
întrucât acesta își schimbă mirosul de fiecare dată când este servit.

Și din aceste gânduri se îmbuiba silueta,
bucurându-se că acum nu este îmbrățișată de un ecou,
ci de gândurile unui călător ce viețuiește prin pământuri
de un albastru deschis și un cer plin de rădăcini și încrângături interstelare.

Și niciodată de atunci
nu i-a mai fost foame siluetei,
însa mai avea să fie singură mult timp de atunci înainte.

Asta până într-o dimineață întunecată de augustul septembrie;
un anotimp în care multe rădăcini se ofilesc însă florile nu încetează să răsară.
În acea dimineață,
silueta a conștientizat absența tavanului din casă
întrucât salonul era plin de nori necunoscuți și broaște râioase,
care au rămas la ce ai în cele din urmă,
la ceaiul unei siluete politicoase.

Și de atunci aceasta tot cutreieră,
umblă pământuri la picior sau doar cu ochii,
în căutarea unei noi case,
unde vă găsi alte gânduri
și cu multe alte mirosuri.

Miraj

Ochiul roșu al dimineții,
În van este să te uiti la el căci nu clipește niciodată,
Trezește gândurile unor drumeții
Ce nu se vor termina vreodată.

Au început acum multă vreme
Și tot așa au să se sfârșească:
Undeva la umbra unei taverne
Odihnit de o lumină albastră.

Și tot mergând pe un deal abrupt

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ELEVI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.23

La vale începe să se îndrepte,
Pană acum nici măcar un fir de păr nu este rupt,
Oricât ar semăna valea cu un șir plan de trepte.

Și tot așa pierzându-mi talpa
Pe alei spre nicăieri,
Simt cum un deget gâtul mi-l palpa
Pentru a simți ale mele bucurate învăpăieri.

În fața mea mi se așterne
Un rond plin de tablouri
În mijloc un buchet de flori sempiterne
Ce la fiecare adiere stârnește ecouri.

Cu puțină încredere, dar cu mult curaj
Mă îndrept spre arcada măiastră,
Ce ca un luminos oraj
Mă ghidează prin întunecata furtună albastră.

Mă așez pe podeaua înmărmurită
Și rece de singurătate
Cu speranța că mintea îmi va fi mereu ferită
De alte locuri spre care mi-ar putea fi picioarele îndreptate.

Himerele.

Ești cuprins de o senzație goală,
care odată modelată de mâini uscate
și întărită cu timpul,
se sparge.
Și prin plânsul ecoului
se înfiripă o cameră,
cu pereții de un roșu aprins,
care invocă un simț de metal cald
pe aleea amintirilor gusturilor copilăriei
ce sunt demul uitate
și încă putrezesc.
Și în goliciunea camerei
se înfiripă un aer de un verde aprins;
un verde pe care alunecă orice picior de pasăre zburătoare,
de om mergător
și de pește înotător.
Așa că nu rămâne decât drumul unui melc singuratic
ce își caută casa de mult pierdută
într-o noapte furtunoasă.
Și acea noapte era luminoasă,
înșa ființele dimprejur
erau pierdute în plânsete obosite,

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ELEVI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.23

picioare pierdute de scop sau sens.

Neștiind unde și când se petrece noaptea furtunoasă
care se înfruptă în tot acest timp din pământurile de un albastru deschis.

Multe mere și copii au crescut în anul acela,
însă au rămas toate în cotorul din care au crescut.

Și unul dintre acei copii a intrat într-o zi în camera care a plâns un ecou singuratic,
însă aceasta era la fel de goală ca la început.